

етомъ, какъ и индивиды, разсматриваются именно какъ свободные *носители* нѣкоторыхъ самодовлѣющихъ *цѣнностей* — или какъ *отрицатели* и разрушители этихъ цѣнностей, — какъ *сѣужители идеаловъ* или *идоловъ*". (Г. В. Флоровскій, „Вселенское преданіе и славянская идея“ — въ Юбилеенъ Сборникъ на Слав. дружество въ България, София 1925, стр. 30),

Славянофилството възникна като резултатъ на различна оценка и критическо отношение къмъ западно-европейската цивилизация отъ страна на представителитѣ на руската мисль презъ 30-тѣ и 40-тѣ години на миналото столѣтіе. Тая различна оценка на западно-европейската култура раздѣли рускитѣ умове на две течения, които останаха въ историята на руската обществена и философска мисль подъ названіето *славянофили* и *западници*.

По време на подвизание и по възгледитѣ имъ досежно сжщността на националната идея, различаватъ *рачни*, или старши, — и по-късни, или младши, славянофили, въ сжщностъ — епигони и последовници на славянофилството. Къмъ първитѣ причисляватъ онѣзи отъ тѣхъ, които сж основоположници на учението и сж се подвизавали главно презъ време на тѣй нареч. „забележителни десетилѣтия“ („замѣчательныя десятилѣтія“), а именно — 30-тѣ и 40-тѣ години на XIX в. Най-виднитѣ отъ тѣхъ сж: А. С. Хомяковъ (1804—1860), братя Иванъ (1806—1856) и Петъръ (1808—1856) Кирѣевски и Конст. С. Аксаковъ (1817—1886). Нѣкои отнасятъ къмъ раннитѣ славянофили и Юрий Самарина (1819—1876) и Ив. С. Аксакова (1823—1886), но главно време и разцвѣтъ на тѣхната дейность е времето *следъ* Кримската война (1853—1855), когато славянофилството, като философска доктрина, клони вече комъ известно израждане и взема характеръ на политическо учение и практическа политика. Во всѣки случай Юрий Самаринъ и Ив. С. Аксаковъ сж сжщо така едни отъ крупнитѣ и изпѣкнали фигури въ славчата редица на рускитѣ славянофили. Твърде близко до старшитѣ славянофили стоятъ и великитѣ писатели Гоголь и Ф. М. Достоевски.

Къмъ къснитѣ, или младшитѣ, славянофили се числятъ: историкътъ Гилфердингъ († 1872), Н. А. Кирѣевъ, загиналъ като доброволецъ въ Сърбия въ 1876 г., — славистътъ А. С. Будиловичъ († 1909), чехътъ Иос Перволфъ, подвизалъ се въ Русия презъ 70-тѣ и 80-тѣ години като професоръ въ Варшавския университетъ, авторъ на известното съчинение „Славяне, ихъ взаимныя отношенія и связи“. (Три тома—Варшава 1886—1890 и 1893), — бележитиятъ историкъ К. Н. Бестужевъ-Рюминъ; професорътъ отъ